

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETRTI ODDELEK

ZADEVA PERAK PROTI SLOVENIJI

(pritožba št. 37903/09)

SODBA

STRASBOURG

1. marec 2016

Ta sodba bo postala dokončna v okoliščinah, navedenih v drugem odstavku 44. člena konvencije. Mogoči so uredniški popravki.

V zadevi Perak proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (četrty oddelek) kot senat v sestavi:

András Sajó, *predsednik*,
Vincent A. De Gaetano,
Boštjan M. Zupančič,
Nona Tsotsoria,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Iulia Antoanella Motoc,
Gabriele Kucsko-Stadlmayer, *sodniki*,

in Fatoş Aracı, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,
po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 9. februarja 2016,
izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 37903/09) proti Republiki Sloveniji, ki jo je na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 6. julija 2009 vložil slovenski državlján Marko Perak (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Pritožnika je zastopal N. Grgurevič, odvetnik iz Maribora. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopal njen zastopnik Lucijan Bembič, državni pravobranilec.

3. Pritožnik je na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije trdil, da ni bil deležen poštenega sojenja.

4. 8. decembra 2014 je bila vlada seznanjena z njegovo pritožbo glede domnevnega nepoštenega sojenja, preostali del pritožbe pa je bil razglašen kot nesprejemljiv.

DEJSTVA**I. OKOLIŠČINE ZADEVE**

5. Pritožnik je bil rojen leta 1963 in živi v Mežici.

6. 22. avgusta 2003 je pritožnik proti A. Š. vložil kazensko obtožbo ("kazensko tožbo") zaradi žaljive obdolžitve, torej je začel kazenski pregon kot zasebni tožilec. Skupaj s kazensko tožbo je pritožnik vložil predlog za

prisoditev odškodnine za premoženjsko in nepremoženjsko škodo, ki izhaja iz storitve tega kaznivega dejanja.

7. 16. novembra 2006 je Okrožno sodišče v Ljubljani izdalo sodbo in A. Š. spoznalo za krivega zaradi storitve kaznivega dejanja žaljive obdolžitve in mu izreklo pogojno kazen enega meseca zapora ter mu odredilo plačilo stroškov postopka. V zvezi z odškodninskim zahtevkom pritožnika je okrožno sodišče odločilo, da je zahtevek neutemeljen in napotilo pritožnika na uveljavljanje odškodnine v civilnem postopku.

8. Obe stranki sta se proti tej sodbi pritožili na Višje sodišče v Ljubljani. Pritožnik je zlasti trdil, da je bil kršen Kazenski zakonik in da je kazen, ki je bila izrečena A. Š., preblaga. Prav tako se je pritožil nad tem, da sodišče prve stopnje ni odločalo o njegovem zahtevku za odškodnino kljub dejstvu, da je bilo očitno dovolj gradiva v sodnem spisu, da bi lahko o zadevi odločalo.

9. 11. marca 2008 je Višje sodišče v Ljubljani ugodilo pritožnikovi pritožbi v zvezi s kaznijo in jo povečalo na tri mesece pogojne kazni. Je pa zavrnilo pritožbo v zvezi s pritožnikovim neuspešnim odškodninskim zahtevkom s potrditvijo mnenja nižjega sodišča, da zahtevek ni utemeljen.

10. Pritožnik ni začel ločenega pravnega postopka za uveljavljanje odškodnine.

11. 12. maja 2008 je A. Š. pri Vrhovnem sodišču vložil zahtevo za varstvo zakonitosti (izredno pravno sredstvo za izpodbijanje postopkovne in vsebinske zakonitosti pravnomočnih odločb) zaradi nepravilne uporabe Zakona o kazenskem postopku. Zatrjeval je zlasti, da kazenska tožba pritožnika ni bila vložena v roku.

12. 27. maja 2008 je Okrožno sodišče v Ljubljani obvestilo zastopnika pritožnika, da je A. Š. 12. maja 2008 vložil zahtevo za varstvo zakonitosti, vendar k obvestilu ni bila priložena kopija navedene zahteve za varstvo zakonitosti.

13. 4. julija 2008 je bila zahteva za varstvo zakonitosti v skladu s 423. členom Zakona o kazenskem postopku poslana vrhovnemu državnemu tožilcu v odgovor.

14. V odgovoru je vrhovni državni tožilec potrdil, da tožba ni bila vložena v roku. Ta odgovor je bil vročen A. Š. in njegovim zastopnikom.

15. Odgovor pa ni bil vročen niti pritožniku niti njegovemu zastopniku; prav tako jima nikoli ni bila vročena zahteva za varstvo zakonitosti.

16. 28. avgusta 2008 je Vrhovno sodišče brez predhodnega obvestila strank o dnevu posvetovalne seje opravilo razpravo, zaprto za javnost, ter ugodilo zahtevi za varstvo zakonitosti in zavrnilo tožbo pritožnika kot prepozno vloženo. Poleg tega je pritožniku naložilo plačilo stroškov postopka, vključno s stroški in odvetniškimi stroški, ki so nastali A. Š., ter pavšalnega zneska v višini 600 evrov (EUR) za kritje sodnih taks.

17. Zastopnik pritožnika je brez vedenja, da je bilo o zahtevi za varstvo zakonitosti že odločeno, 3. septembra 2008 od Okrožnega sodišča v Ljubljani zahteval ustrezno dokumentacijo.

18. 5. septembra 2008 je Okrožno sodišče v Ljubljani obvestilo zastopnika pritožnika, da je dokumentacija iz sodnega spisa na Vrhovnem sodišču že od 30. junija 2008. Zato je zastopnik pritožnika od Vrhovnega sodišča še isti dan zahteval dokumentacijo v zvezi z zahtevo za varstvo zakonitosti.

19. 12. septembra 2008 je Vrhovno sodišče obvestilo zastopnika pritožnika, da je A. Š. vložil zahtevo za varstvo zakonitosti, ki ji je bilo ugodeno 28. avgusta 2008.

20. 22. septembra 2008 je bila sodba Vrhovnega sodišča vročena zastopniku pritožnika.

21. 20. novembra 2008 je pritožnik vložil ustavno pritožbo. Ob navajanju 14., 22. in 23. člena ustave je pritožnik trdil, da mu ni bila zagotovljena enakost pred zakonom ter da sta bili kršeni njegova pravica do sodnega varstva in pravica do enakega varstva, ker ni imel možnosti sodelovati v postopku pred Vrhovnim sodiščem. Prav tako je zatrjeval kršitve konvencije, pri čemer je navedel njen 6. in 14. člen ter 1. člen protokola št. 1, slednjega v zvezi z dejstvom, da mu je bilo odrejeno plačilo stroškov nasprotne stranke v postopku.

22. 5. januarja 2009 je Ustavno sodišče zavrglo pritožnikovo pritožbo.

II. UPOŠTEVANA DOMAČA ZAKONODAJA

23. Za obravnavo te zadeve se upoštevajo te določbe Ustave Republike Slovenije:

14. člen (enakost pred zakonom)

"V Sloveniji so vsakomur zagotovljene enake človekove pravice in temeljne svoboščine, ne glede na narodnost, raso, spol, jezik, vero, politično ali drugo prepričanje, gmotno stanje, rojstvo, izobrazbo, družbeni položaj, invalidnost ali katerokoli drugo osebno okoliščino.

Vsi so pred zakonom enaki."

22. člen (enako varstvo pravic)

"Vsakomur je zagotovljeno enako varstvo njegovih pravic v postopku pred sodiščem in pred drugimi državnimi organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil, ki odločajo o njegovih pravicah, dolžnostih ali pravnih interesih."

23. člen (pravica do sodnega varstva)

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih pravicah in dolžnostih ter o obtožbah proti njemu brez nepotrebnega odlašanja odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče.

Sodi mu lahko samo sodnik, ki je izbran po pravilih, vnaprej določenih z zakonom in sodnim redom."

24. Po pravilih domačega kazenskega prava državno tožilstvo ne preganja nekaterih kaznivih dejanj; namesto tega lahko oškodovanci sami prevzamejo kazenski pregon zoper domnevne storilce teh kršitev. 178. člen Kazenskega zakonika, ki je tedaj veljal, določa, da se pregon nekaterih kaznivih dejanj zoper čast in dobro ime, vključno z žaljivo obdolžitvijo, začne z zasebno tožbo.

25. Ustrezne določbe Zakona o kazenskem postopku se glasijo:

19. člen

"(2) Za dejanja, za katera se storilec preganja po uradni dolžnosti, je upravičeni tožilec državni tožilec; za dejanja, za katera se preganja na zasebno tožbo, pa je upravičeni tožilec zasebni tožilec ..."

423. člen

"(2) Vrhovno sodišče ... sicer pa izvod zahteve [za varstvo zakonitosti] pošlje nasprotni stranki, ki lahko v petnajstih dneh od prejema zahteve ... nanjo odgovori..."

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA KONVENCIJE

26. Pritožnik se je pritožil, da ni bil deležen poštenega sojenja. Zlasti je zatrjeval, da zahteva nasprotne stranke za varstvo zakonitosti nikoli ni bila vročena niti njemu niti njegovemu zastopniku in da zato ni mogel sodelovati v postopku pred Vrhovnim sodiščem.

27. Prvi odstavek 6. člena konvencije se glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih... pravično ... odloča... sodišče ..."

A. Sprejemljivost

1. Navedbe strank

28. Vlada je vložila ugovor v zvezi s pristojnostjo Sodišča *ratione materiae* s trditvijo, da prvi odstavek 6. člena konvencije ne velja v obravnavani zadevi, ker ta določba ne zajema pregona, ki ga je začel pritožnik.

29. V zvezi s tem je poudarila, da je pritožnik v kazenskem postopku v obravnavani zadevi samo zahteval obsodbo obtoženca. Čeprav je vložil tudi odškodninski zahtevek, Okrožno sodišče v Ljubljani o njem ni odločalo;

namesto tega je pritožnika z odškodninskim zahtevkom napotilo na pravdo, ker je bil zahtevek neutemeljen. Trdila je tudi, da pritožnik ni dokazal, da je začel civilni postopek v zvezi s tem.

30. Vlada se je sklicevala na odločitev v zadevi *X proti Zvezni republiki Nemčiji* (št. 7116/75, odločba Komisije z dne 4. oktobra 1976, odločbe in poročila 7), kjer je bilo odločeno, da medtem ko pravica do uživanja dobrega imena pomeni "civilno pravico" po prvem odstavku 6. člena konvencije, postopki zasebnega pregona za uveljavljanje odškodnine za domnevne napade na pritožnikovo čast ne spadajo v področje uporabe te določbe in da pravica dostopa do sodišč ne vključuje pravice do sprožitve kazenskih postopkov zoper tretjo osebo.

31. Pritožnik je utemeljitve vlade izpodbijal s trditvijo, da prvi odstavek 6. člena konvencije velja v njegovem civilnem delu, ker je povračilo nepremoženjske škode zahteval v kazenskem postopku.

2. Presoja Sodišča

32. Sodišče ponovno poudarja, da konvencija ne daje nobene pravice do pregona ali obsodbe tretjih strank zaradi kaznivega dejanja. Da bi taka pravica spadala v področje uporabe konvencije, mora biti neločljivo povezana z izvrševanjem pravice oškodovane osebe, da sproži pravdni postopek po domačem pravu, četudi samo zaradi simboličnega zadoščenja ali zaradi zavarovanja civilne pravice, kot je pravica do "dobrega imena" (glej *Gorou proti Grčiji* (št. 2) [GC], št. 12686/03, 24–26. odstavek, 20. marec 2009)).

33. Res je, da v zadevi *X proti Zvezni republiki Nemčiji*, na katero se je sklicevala vlada, kazenski postopek, ki ga je sprožil zasebnik posameznik, ni bil voden zato, da bi slednjemu zagotovil procesno varstvo po prvem odstavku 6. člena. Po tej zadevi se preučitve niso več osredotočale na vrsto postopka, ki je bil izbran za varstvo pravic osebe, temveč so bile usmerjene na vsebino tega, kaj se želi zavarovati v katerem koli posameznem postopku. V bistvu je Sodišče menilo, da se lahko 6. člen uporabi celo takrat, ko ni zahtevka za finančno odškodnino: zadostuje, če je izid postopka odločilen za obravnavano "civilno pravico" (glej *Perez proti Franciji* [GC], št. 47287/99, 65. odstavek, ESČP 2004-I). Zato je Sodišče razsodilo, da se ta določba uporabi v obeh okoliščinah, v tisti, v kateri je bil pritožnik udeleženec kazenskega postopka kot civilna stranka, da bi zavaroval svoje civilne interese (glej *Perez*, naveden zgoraj, 57.–75. odstavek), in v tisti, v kateri je pritožnik podal predlog za zasebni kazenski pregon z enakim ciljem (glej *Helmers proti Švedski*, 29. oktobra 1991, 27.–30. odstavek, serija A št. 212-A). V zadevi *Helmers* je Sodišče ugotovilo, da prvi odstavek 6. člena velja v zadevi, ker sta bila izid pritožnikovega zasebnega pregona in njegov odškodninski zahtevek odvisna od odločitve o tem, ali je bilo ali ni bilo njegovo dobro ime po krivem oškodovano.

34. Sodišče ugotavlja, da so glavne značilnosti te zadeve podobne zadevi *Helmerts* v tem, da je pritožnik začel zasebni kazenski pregon zaradi žaljive obdolžitve, hkrati pa sprožil odškodninski zahtevek, pri čemer so domača sodišča oboje zavrnila. Zato se je ne glede na to, ali se je ali ni pokazalo, da je pritožnikov odškodninski zahtevek neutemeljen, in ne glede na to, ali je naknadno moral sprožiti ločeni pravdni postopek ali ne, v kazenskem postopku v obravnavani zadevi od domačih sodišč zahtevalo, da odločajo o tem, ali je bilo s tožbami obtoženca oškodovano dobro ime pritožnika. Zato je bil, tako kot v zadevi *Helmerts*, izid kazenske tožbe pritožnika odločilen za njegovo pravico do dobrega imena.

35. Ob upoštevanju navedenega je treba ugovor vlade zavrniti.

36. Poleg tega Sodišče ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena po tretjem odstavku 35. člena konvencije in da ni nobene druge podlage, po kateri bi jo razglasilo za nesprejemljivo. Zato jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

B. Utemeljenost

1. Navedbe strank

37. Vlada je potrdila, da zastopniku pritožnika ni bila vročena kopija zahteve za varstvo zakonitosti. Vzrok za to je bila napaka v vsakodnevnem delovnem poteku sodne pisarne in sodnika poročevalca Vrhovnega sodišča; to ni bila posledica pravne strategije, ki bi bila načrtovana zato, da bi odvzela pritožniku pravico do sodelovanja v postopku.

38. Trdila je tudi, da je Okrožno sodišče v Ljubljani zastopnika pritožnika 28. maja 2008 obvestilo o tem, da je bila vložena zahteva za varstvo zakonitosti, ni pa poudarila, da mu je bila zahteva vročena šele 8. septembra 2008. Po mnenju vlade je dolžnost vseh udeležencev v kazenskem postopku, da so pozorni na vse morebitne napake, tudi če sami teh napak niso storili.

39. Končno je zatrdila, da glede na dejstvo, da je Vrhovno sodišče izdalo postopkovno odločitev, s katero je zavrnilo tožbo pritožnika kot prepozno vloženo, ni bilo nobene vzročne povezave z dejstvom, da pritožnik in njegov zastopnik nista mogla odgovoriti niti na zahtevo za varstvo zakonitosti niti na odločitev Vrhovnega sodišča.

40. Pritožnik je trdil, da ni bil deležen poštenega sojenja, ker je bil izključen iz postopka pred Vrhovnim sodiščem, kar je v nasprotju s 423. členom Zakona o kazenskem postopku.

2. Presoja Sodišča

41. Sodišče ponovno poudarja, da koncept "poštenega sojenja" zajema pravico do kontradiktornega postopka, po katerem morajo imeti stranke ne samo možnost, da predložijo katere koli dokaze, ki jih potrebujejo za

uspešno uveljavljanje svojih zahtevkov, temveč morajo biti tudi seznanjene z vsemi navedenimi dokazi ali vloženi stališči in imeti možnost dajanja pripomb nanje, da bi vplivale na odločitev sodišča (glej *Nideröst-Huber proti Švici*, 18. februarja 1997, 24. odstavek, *Poročila sodb in odločitve* 1997-I, ter *K. S. proti Finski*, št. 29346/95, 21. odstavek, 31. maja 2001).

42. V tej zadevi zahteva za varstvo zakonitosti, ki jo je vložil obtoženec, ni bila poslana pritožniku. Torej mu ni bila zagotovljena možnost, da bi izrazil svoja stališča do trditve obtoženca; te trditve pa je dokončno sprejelo Vrhovno sodišče, kar je imelo za posledico zavrnitev sodb nižjih sodišč in izključitev kazenske tožbe pritožnika iz procesnih razlogov.

43. V zvezi s tem je nesporno, da bi moralo po domačem pravu – natančneje po 423. členu Zakona o kazenskem postopku – Vrhovno sodišče poslati kopijo zahteve pritožniku in ga pozvati, naj odgovori nanjo. Kot je Sodišče pogosto ugotovilo, so postopkovna pravila zasnovana tako, da zagotovijo učinkovito delovanje pravosodja in skladnost z načelom pravne varnosti, pravnne stranke pa upravičeno pričakujejo uporabo teh pravil (glej, med drugim, *Cañete de Goñi proti Španiji*, št. 55782/00, 36. odstavek, ESČP 2002-VIII, in *Miholapa proti Latviji*, št. 61655/00, 24. odstavek, 31. maj 2007).

44. Čeprav je vlada potrdila, da je bila nevročitev zahteve obtoženca za varstvo zakonitosti pritožniku napaka Vrhovnega sodišča, je tudi poudarila, da je bil zastopnik pritožnika obveščen, da je bila navedena zahteva vložena približno tri mesece pred zahtevo za dokumentacijo, povezane z njo. Vlada je zagovarjala stališče, da je ta podatek zagotovil pritožniku dovolj možnosti, da bi se seznanil z vsebino zahteve. Sodišče pa te trditve ne more sprejeti. Kot je ugotovilo ob številnih priložnostih, je bilo ne glede na to, ali ima pritožnik teoretično pravico do dostopa do dokumentacije, ki mu je organi niso vročili, breme na Vrhovnem sodišču, da zagotovi pritožnikovo polno sodelovanje v postopkih, vključno z vročitvijo vseh dokumentov iz spisa, torej da mu zagotovi možnost dajanja pripomb v zvezi z zahtevo obtoženca (glej smiselno *Gaspari proti Sloveniji*, št. 21055/03, 53. odstavek, 21. julij 2009; *Milatová in drugi proti Češki republiki*, št. c, 65. odstavek, ESČP 2005-V; in *H. A. L. proti Finski*, št. 38267/97, 45. odstavek, 27. januar 2004).

45. Na koncu pa v zvezi z ugovorom vlade, da ni bilo vzročne zveze med dejstvom, da pritožnik ni mogel odgovoriti na zahtevo za varstvo zakonitosti, in odločitvijo Vrhovnega sodišča, velja omeniti, da je Sodišče že večkrat trdilo, da ni treba ugotoviti, ali je opustitev vročitve dokumenta pritožniku povzročila dejansko škodo; obstoj kršitve je mogoč tudi ob odsotnosti škode. V tej zadevi je bilo na pritožniku, da presodi, ali je na dokument treba odgovoriti (glej, med številnimi drugimi zadevami, zadeva *Gaspari*, navedena zgoraj, 52. odstavek; zadeva *Milatová in drugi*, navedena zgoraj; 65. odstavek in zadeva *H. A. L.*, naveden zgoraj, 47. odstavek).

46. Glede na zgoraj navedeno Sodišče meni, da postopek, ki je bil uporabljen v tej zadevi, pritožniku ni omogočil, da sodeluje v postopkih pred Vrhovnim sodiščem, torej mu je bila odvzeta možnost poštenega sojenja po prvem odstavku 6. člena Konvencije. Ta določba je bila torej kršena.

II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

47. 41. člen konvencije določa:

"Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je to potrebno, nakloni pravično zadoščenje."

A. Odškodnina

48. Pritožnik je zahteval 20.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

49. Vlada je ob stališču, da je pritožba nesprejemljiva, trdila, da je znesek previsok.

50. Sodišče pa meni, da je pritožnik utrpel nepremoženjsko škodo, ker je bila v tej zadevi kršena konvencija. Zato po načelu pravičnosti prisodi pritožniku za to 2.500 EUR. Ker slovenska zakonodaja izrecno ne predvideva obnove pravnega postopka po izreku sodbe Sodišča, ki ugotovi kršitev konvencije (glej *Bochan proti Ukrajini (št. 2)* [GC], št. 22251/08, 27. odstavek, ESČP 2015), je poleg tega Sodišče že navedlo, da bi bila najprimernejša oblika poprave krivice v zadevah, v katerih je pritožniku odvzeta možnost poštenega sojenja zaradi njegove nemožnosti sodelovanja v postopkih pred domačim sodiščem, možnost, da bi zakonodajalec zagotovil obnovo postopka in ponovno preučitev zadeve ob upoštevanju vseh zahtev poštenega sojenja (glej *Gaspari proti Sloveniji*, št. 21055/03, 80. odstavek, 21. julij 2009).

B. Stroški in izdatki

51. Pritožnik je zahteval tudi 745,38 EUR za plačilo sodnih taks in 2.900 EUR za plačilo odvetniških stroškov, ki jih je imel obtoženec v domačih postopkih.

52. Vlada je ohranila stališče, da je pritožba nesprejemljiva.

53. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov le, če je dokazano, da so dejansko nastali in bili neizogibni ter da je njihov znesek razumen. Sodišče v tej zadevi ob upoštevanju razpoložljivih dokumentov, zlasti nalogov za plačilo stroškov z dne 6. junija 2008, 7. oktobra 2008 in 17. aprila 2009, ki jih je izdalo

Okrožno sodišče v Ljubljani, in zgoraj navedenih meril prisoja celotni znesek, ki ga je zahteval pritožnik, to je 3.645,38 EUR.

C. Zamudne obresti

54. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO:

1. *razglaša*, da je pritožba glede poštenosti kazenskih postopkov po prvem odstavku 6. člena konvencije sprejemljiva;
2. *razsoja*, da je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije;
3. *razsoja*,
 - a) da mora tožena država pritožniku v treh mesecih od dne, ko postane sodba v skladu z drugim odstavkom 44. člena konvencije dokončna, plačati zneske:
 - (i) 2.500 EUR (dva tisoč petsto evrov) za nepremoženjsko škodo in morebitni davek, ki se zaračuna;
 - (ii) 3.645,38 EUR (tri tisoč šeststo petinštirideset 00/38 evrov), za stroške in izdatke ter morebitni davek, ki se zaračuna;
 - b) da se za navedeni znesek od dneva poteka zgoraj navedenih treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;
4. *zavrača* preostali del pritožnikovega zahtevka za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 1. marca 2016 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Fatoş Aracı
namestnik sodnega tajnika

András Sajó
predsednik